

τρόπον, κάμνω τινά να εξαφανισθῇ ἀπὲς μου ἔνθ' ἄν.: Ἀνεμούρισε τοὶ να φύγουνε, γιατί ἐπονέσανε με τοὶ φωνές τως τῇ γεφαλῇ μου Α.Κρήτ. Θὰ φύω ν' ἀνεμουριστῶ Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Ἐνεμουρίστη (ἐφυγε τάχιστα) Κῶς Ρόδ. Τῆλ. Ἐνεμουρίσου! (ἐξεκονμπίσου!) Ρόδ. Νὰ 'νεμουριστῆς να φύγης ἀπουδῶ κ' ἐν θέλω να σὲ θωροῦν τὰ μάτια μου! Τῆλ. Ποῦ 'ς τὸν ἄνεμο πῆε, ἐνεμουρίστηκε! Κῶς. Ἀνεμουρίσου να φύγης ἀποπά! Κρήτ. || Φρ. Νὰ σὲ πάρουν οἱ δώδεκα ἄνεμοι καὶ να σ' ἀνεμουρίσουν ἢ να σὲ σηκώσουν καὶ να σ' ἀνεμουρίσουν! (ἀρά) Κάρπ. Νὰ πλαντάσ-ση καὶ 'νεμουρίζεται 'ς τοῦ διαόλου τὴν μάνναν! (ἀρά) Κῶς || Ἀσμ.

Παρασκευῇ τὸ γυαλαῶν, Σαάτο τὸ φωνιάτζου καὶ Κυριακὴ τὸ νυχάτο ἢ κόρη 'νεμουρίστη (γυαλαῶν = διαλαλοῦν, νυχάτο = λίαν πρωὶ) Κάρπ. 3) Μέσ. καταστρέφομαι, ἀποθνήσκω Κάρπ.: Ἀσμ.

Μάννα 'χω 'γὼ κι ἀπέθανε καὶ κύρι κ' ἐκρεμάσθη κ' εἶχ' ἀδελφὸ γιανίσαρο, 'ς τὰ ξένα 'νεμουρίσθη.

άνεμούρισμα τό, Κρήτ. (Σητ.) Ἐνεμούρισμα Κῶς Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεμουρίζω.

1) Βιαία ἀποπομπή, ἀποδιώξις Κρήτ. (Σητ.): Ἡκαμά δως ἐν' ἀνεμούρισμα ὁποῦ δὲ πιστεύω να ξαναρθοῦνε. Ἀπ' ἀνεμουρίσματα αὐτοὶ δὲ διάνουνε εὐκολα, ἃ δὲ βαστάς καὶ τὴ βέργα μαζί σου. Συνών. ἀνεμουρισματίζα.

2) Ὁλεθρος, καταστροφή Κῶς: Ἀμε 'ς τὸ 'νεμούρισμα! (ἀρά).

άνεμουρισματίζα ἢ, Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνεμούρισμα.

Ἀνεμούρισμα 1, ὁ ἰδ.: Ἡκαμά δως μὰ ἀνεμουρισματίζα ἀπὸν θὰ περάση καιρὸς γὰ να ξαναρθοῦνε.

άνεμοῦσα ἢ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄνεμος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-οῦσα.

Πλοῖον ἰστιοφόρον ἀλιευτικόν. Συνών. ἀνεμό-τραττα Α 2.

άνεμοφάντης ὁ, Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀναφάντης, εἰς τὸ ὅποιον ἀντὶ τῆς προθ. ἀνὰ ὑπείσθλθεν τὸ οὐς. ἄνεμος.

Ὅπῃ εἰς τὴν στέγην τῆς οἰκίας διὰ τῆς ὁποίας εἰσέρχεται τὸ φῶς: Τὸ χειμῶνα κλείουν τὰ παράθυρα κι ἀφίρουν τὸν ἀνεμοφάντη να μπαίνει τὸ φῶς. Συνών. ἀναφάντης 1, ἀναφορξάς 2, ἀναφωτή, φεγγίτης.

***άνεμοφαντίζω**, ἀνεμοφάδίζω Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνεμόφαντος.

Κατασπαταλῶ, κατασωτεύω (θὰ ἐσήμενε τὸ πρῶτον εξαφανίζω): Ἐνεμοφάδισαν τ' ἀλεύρι 'δῶ κ' ἐκεῖ καὶ δὲ θὰ φτάξῃ να κάμωμε τὰ προσφορίδια. Νὰ τὰ φυλάξῃς, να μὴ δ' ἀφίρῃς τῶ γωπελλῶ να τ' ἀνεμοφάδισουνε. Συνών. ἀνεμοσκορπίζω 1 β, ἀνεμοστροβιλίζω 2.

***άνεμοφάντισμα** τό, ἀνεμοφάδισμα Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνεμοφαντίζω.

Ἀσκοπος δαπάνη, σπατάλη, ἀσωτεία: Ἐπήγανε καὶ τὼς ἐκάμανε ἕνα διαόλου ἀνεμοφάδισμα ἀπὸν δὲν ἐφήκανε δροσά.

άνεμόφαντος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄνεμος καὶ τοῦ ἐπιθ. ἄφαντος.

Ὁ οἶονεῖ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἀναρπαγεῖς, ὁ αἰφνιδίως γενόμενος ἄφαντος.

άνεμοφάρμακον τό, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνεμος καὶ φαρμάκι.

Πόνος τοῦ στομάχου ἢ τῆς κοιλίας ἀπὸ κρυολόγημα: Ἐχω ἀνεμοφάρμακον.

άνεμοφλογισμένος ἐπίθ. Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄνεμος καὶ τοῦ φλογισμένος μετοχ. τοῦ ρ. φλογίζω.

Ὁ φλογισθεῖς, ὁ βλαβεῖς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἐπὶ φυτῶν: Βρὲ ἀνεμοφλογισμένε! (ἀρά).

άνεμοφορῶ Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνεμοφόρος.

Ἀπροσ. φουσᾶ ἄνεμος: Εὐτοῦ ποῦ κάθεσαι ἀνεμοφοράει καὶ θὰ κρυολογήσῃς.

άνεμοφουσκωμένος ἐπίθ. ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 40

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄνεμος καὶ τοῦ φουσκωμένος μετοχ. τοῦ ρ. φουσκώνω.

Ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐγκολπούμενος: Ποίημ.

Οἱ πέπλοι του ἀνεμίζονται ἀνεμοφουσκωμένοι.

άνεμόφτερος ἐπίθ. ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,125 ΓΔροσίν. Θὰ βραδυάζ. 122

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνεμος καὶ φτερό.

Ὁ ἔχων φτερά γοργοκίνητα, ὁ ταχέως ἱπτάμενος: Ἀνεμόφτερα γεράνια ΓΔροσίν. ἔνθ' ἄν. Τὰ πόδια του τ' ἀνεμόφτερα δὲν ἐπατοῦσαν ὁλότελα γῇ κ' ἐλαμποκοποῦσαν καὶ τὰ τέσσερ' ἀσημοπέταλά του ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν.

άνεμοφύλλι τό, Ζάκ. Πελοπν. (Μεσσ. Τριφυλ.) — Λεξ. Ἡπίτ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνεμος καὶ φύλλο.

Τὸ φυτὸν θηλυγόνον ἢ κυνοκράμβη (thelygonum cynocrambe) τῆς τάξεως τῶν κυνοκράμβωδων ἢ θηλυγονωδων (cynocrambaceae ἢ thelygonaceae). Συνών. ξυγγάκι, ξυγγόχοροτο.

άνεμοφύσημα τό, ΚΠαλαμ. Βωμ. 2 — Λεξ. Κομ. Μπριγκ. Βλαστ. ἀνεμοφύσμα Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνεμος καὶ φύσημα.

Φύσημα, πνοὴ ἀνέμου ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἀνεμοφύσημα κατεβαστὸ ἀπὸ κορφοβούνια ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

άνεμοφωλᾶ ἢ, Αἰγιν. Ἀνδρ. κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνεμος καὶ φωλᾶ.

Τὸ φυτὸν βαλλωτὴ ἢ κρατηροφόρος (ballota acetabulosa) τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (labiatae). Συνών. ἀγκαραθᾶ 1.

άνεμοφώλιδον τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνεμοφώλιν.

Ἐξόγκωμα εἰς μέρος τι τοῦ σώματος. Συνών. ἀνεμοφώλιν 2.

άνεμοφώλιν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀνεμοφώλιν Πόντ. (Ὁφ.) ἀνεμοφώλιν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀνεμοφίλιν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνεμος καὶ φωλᾶ.

1) Οἶονεῖ φωλεὰ τοῦ ἀνέμου, ἥτοι ρευματισμὸς εἰς μέρος τι τοῦ σώματος ἔνθ' ἄν.: Ἀνεμοφώλ' ἔχω 'ς σὴν ἄφουξά μ' (εἰς τὸ ἰσχίον μου) Χαλδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνεμος 3. 2) Ἐξόγκωμα δερματικὸν Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.): Τὸ δέρι μ' εἶδ' ἀνεμοφώλ' Ὁφ. Συνών. ἀνεμοφώλιδον.

άνεμοχαλάζιν τό, Κύπρ. ἀνεμοχάλαζον Κύπρ. ἀνεμοχάλαζο Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνεμος καὶ χαλάζι.

Ἀνεμος μετὰ χαλάζης ἔνθ' ἄν.: Σπίτκια ἀν-νοιχτὰ 'ς τ' ἀνεμοχάλαζα Κύπρ. Οἱ πέτρες - οἱ σφαῖρες π-πέφτουν

σάν τ' άνεμοχαλάζιν αυτόθ. Τ' άνεμοχάλαζον τρώει τὰ παλαιό-
σπιτα αυτόθ. || Φρ. Κάλλιο ή άνεμοβροχή παρὰ τ' άνεμοχάλαζο
(έκ δύο κακῶν προτιμητέον τὸ μὴ χειρόν) Λεξ. Δημητρ.

άνεμόχαμα τό, Εὐβ. (Ώρ.) Πελοπν. (Μεσσ.)

Έκ τοῦ ρ. άνεμοχάφτω.

1) Τὸ φούσκωμα τοῦ στομάχου ὅταν τρώγῃ τις μετὰ
σπουδῆς καὶ χωρὶς νὰ μασᾷ καλῶς τὴν τροφήν Εὐβ.(Ώρ.)

2) Δυσκολία περὶ τὴν κατάποσιν ἔνεκα τῆς σπουδῆς
εἰς τὸ τρώγειν Πελοπν. (Μεσσ.)

άνεμοχαράζω Ἄνδρ.

Έκ τοῦ οὐσ. άννεμος καὶ τοῦ ρ. χαράζω.

Μηρυκάζω. Συνών. ἰδ. ἐν λ. αναχαράζω Β3.

άνεμόχαρος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.)

Έκ τοῦ οὐσ. άννεμος καὶ τοῦ ρ. χαίρομαι.

Έκεῖνος ὃν εἶθε νὰ χαρῇ ὁ άννεμος, ἦτοι ὁ διάβολος :
Λνεμόχαρο νὰ γένη ! ('ς τὸν άννεμο ! 'ς τὸ διάβολο !)

άνεμοχάφτης ὁ, Πελοπν. (Κλουτσινοχ.)

Έκ τοῦ ρ. άνεμοχάφτω.

Ὁ τρώγων μετὰ σπουδῆς, βιαστικά.

άνεμοχάφτω Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ. Λα-
κων. Λάστ. Λιβάρτζ. Μεσσ. Ὀλυμπ.) κ. ἄ. άνιμονχάφτον
Εὐβ. (Στρόπον.) Στερελλ. (Γαρδίκ.) άνεμοχάβον Σκῦρ.

Έκ τοῦ οὐσ. άννεμος καὶ τοῦ ρ. χάφτω.

1) Τρώγω ταχέως καὶ λαιμάργως χωρὶς νὰ μασῶ
καλῶς τὴν τροφήν ἔνθ' άν. : Αὐτὸς άνεμοχάφτει Λακων.
Τί άνεμοχάφτεις ἔτσι ; Κλουτσινοχ. Ἀρρώστησε, γιατί άνεμό-
χαψε νὰ προφτάσῃ τὸ γάμο Ὀλυμπ. Ἐντα βία ἔχεις τὸ άνεμο-
χάβεις ἔτσι δά ; Σκῦρ. Ἀνιμόχαρι κὶ χαζίω' νὰ πνιῇ Στρόπον.

2) Τρώγων ταχέως αἰσθάνομαι δυσκολίαν εἰς τὴν
κατάποσιν καὶ κινδυνεύω νὰ πνιγῶ Πελοπν. (Καλάβρυτ.
Μεσσ.) : Ἀνεμόχαψε ή προβατίνα.

άνεμοχάψιμο τό, ΣΠερσεσιᾶδ. Βασίλισσ. ἄνθ. 4

Έκ τοῦ ρ. άνεμοχάφτω.

Ταχεῖα κατάποσις : Ἀγάπη μὰ φορὰ, ἔ, σωστὸ άνεμο-
χάψιμο !

άνεμόχινο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — ΣΠασαγιάνν.
Ἀντίλ. 37

Έκ τῶν οὐσ. άννεμος καὶ χιόνι.

Χιών μετὰ σφοδροῦ άνέμου, χιονοθύελλα : Ἐρριξε
τ' άνεμόχινο ὅλες τὸ' ἐλαιῖς κάτω. Δὲν ἔχω κουράμο νὰ πάω
νὰ δῶ τὴ γαταστροφὴ ποῦ 'καμε τ' άνεμόχινο μέσ' 'ς τὸ
λαιοῦρι μου Ἀπύρανθ. || Ποίημ.

"Ὅπως μὲ τὸ χινόπωρο 'ς τ' ἄφυλλα δάση πέφτει
δροσάπι κὶ άνεμόχινο κὶ ἀγεροστροβιλίζει

ΣΠασαγιάνν. ἔνθ' άν. Συνών. άνεμοσοῦρι 1, *άνεμο-
σοῦριγμα, άνεμοσοῦριγμα 1.

άνεμόχολον τό, Χίος άνεμόχολο Ἦπ. Πάρ. Χίος
κ. ἄ. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,138 ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ.
χρόν. 70 αναμόχαλον Χίος άνεμόχαλο Λεξ. Βλαστ.
άνεμόχολος ὁ, Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Κρήτ. (Μύρθ.) Σῦρ. κ. ἄ.
άνεμόχαλος ΠΒλαστοῦ Ἀργ. 336

Έκ τῶν οὐσ. άννεμος καὶ χολή. Τὸ ἄρσ. άνεμό-
χολος κατὰ τὸ συνών. άνεμοστροβίλος.

1) Οἶονεῖ ή τοῦ άνέμου χολή, ὀργή, ἦτοι ἰσχυρὸς άνε-
μος, θύελλα, άνεμοστροβίλος Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἦπ. Κρήτ.
(Μύρθ.) — ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' άν. ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' άν.
— Λεξ. Βλαστ. : Τ' άνεμόχολο παράσυρε τὸ σπῖτι Ἦπ.
Σηκώθηκε κ' ἔν' άνεμόχολο δυνατὸ ξάφνου ποῦ τύλιξε
μεσουρανής τὸν κορμαχτὸ ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' άν. Οἱ χωριάτες

προχωροῦσαν ὄξω ἀπὸ τὸ χωριὸ μ' ἀλαλητὸ σὰν κοπάδι
ἀπ' ἀγριοπούλλια ποῦ τ' ἀπάντησε άνεμόχολο ΓΒλαχογιάνν.
ἔνθ' άν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. άνεμικός Β1. 2) Νεφέλη χρώ-
ματος πρασίνου λαμπροῦ φαινομένη εἰς τὸ δυτικὸν μέρος
τοῦ ὀρίζοντος μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ προαγγέλ-
λουσα άνεμοστροβίλον Πάρ. Σῦρ. 3) Ὁ περὶ τὸν ἡλιον
κύκλος φαινόμενος ἐνίοτε περὶ τὴν δύσιν του καὶ προμη-
νύων σφοδρὸν άνεμον Χίος — ΠΒλαστοῦ Ἀργ. ἔνθ' άν.

άνεμοχορεύτρα ή, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Έκ τοῦ ρ. *άνεμοχορεύω.

Μέρος προσβαλλόμενον εὐκόλως ὑπὸ τῶν άνέμων :
Εἶδα ζαβάγρα νὰ πάῃ νὰ χτίσῃ τὸ σπῖτι δο 'κεῖ μέσ' 'ς τὴν
άνεμοχορεύτρα ! Ἦ λ. καὶ ὡς τοπων. Νάξ. (Ἀπύρανθ.
Βόθρ.)

άνεμόχορτον τό, Κῶς άνεμόχορτο Ἀθῆν. Αἴγιν.
Νάξ. (Ἐγκαρ.) Πάρ. Ρόδ. κ. ἄ. — Λεξ. Αἰν. Βυζ. Βλαστ.
άνιμόχορτου Θερμάκ. (Ἀδριανούπ.) άνιμονχόρτ' Μακεδ.
άνεμόχορτος Κρήτ.

Έκ τῶν οὐσ. άννεμος καὶ χόρτο. Περὶ τῆς λ. ἰδ.
ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογραφ. 9 (1926) 445.

Τὸ φυτὸν άνεμογλέντι, ὁ ἰδ. Συνών. ἀγριοβασι-
λικὸς 1.

άνεμοχτάποδο τό, Σῦρ.

Έκ τῶν οὐσ. άννεμος καὶ χταπόδι.

Εἶδος ὀκτάποδος ζῶντος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς
θαλάσσης (ὀνομασθέντος οὕτω πιθανῶς ἔνεκα τῆς κακῆς
ποιότητός του. Πβ. άνεμο- 1).

άνεμόχυμα τό, Ἴων.(Κρήν.) 'νεμόχυμα Ἴων.(Κρήν.)

Έκ τοῦ ρ. άνεμοχύνω.

Ἀνακίνησις, ἀνατάραξις ἰδίᾳ τῶν βραζόντων ὀσπρίων
ἐν τῇ χύτρᾳ.

άνεμοχύνω Ἴων.(Κρήν.) — ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 38
'νεμοχύνω Ἴων.(Κρήν.)

Έκ τοῦ οὐσ. άννεμος καὶ τοῦ ρ. χύνω.

1) Μετβ. ἀνακινῶ, ἀναταράττω τι ἰδίᾳ τὰ ἐντὸς χύ-
τρας βράζοντα ὀσπρια Ἴων.(Κρήν.) 2) Ἀμτβ. σείομαι,
κυματίζω εἰς τὸν ἀέρα ΣΠασαγιάνν. ἔνθ' άν. : Ποίημ.

Καὶ τὰ μαλλιά της ξέπλεχα 'ξοπίσω άνεμοχύνουν.
Συνών. άνεμίζω (I) 5.

άνεμοχώραφο τό, Κρήτ.

Έκ τῶν οὐσ. άννεμος καὶ χωράφι.

Ἀγρὸς ἄγονος. Πβ. άνεμο- 1.

άνέμπαιγμα τό, ἀμάρτ. ἀνάμπαιγμα ΑΚαρκαβίτσ.
Λόγ. πλώρ. 34 — Λεξ. Βλαστ. ἀνάμπαιγμα Γ'Επαχτίτ. ἐν
Προπυλ. 1,254 ἀνάμπαιμα Μεγίστ. άνέμπαισμα Κάρπ.
ἀνάμπαισμα Μεγίστ. Τσακων. ἀνάδαισμα Βιθυν. ἀνάμπι-
σμα Εὐβ. (Στρόπον.)

Έκ τοῦ ρ. άνεμπαίζω. Τὸ ἀνάμπαιγμα κατ' ἐπί-
δρασιν τοῦ ἀπλοῦ ρ. παίζω.

1) Ἐμπαιγμός, χλεύη Βιθυν. Συνών. ἀναγέλασμα 1,
ἀνάγελο 1, άνεμπαίγνιδο 2. 2) Τὸ ἀντικείμενον τοῦ
ἐμπαιγμοῦ, παίγνιον ἔνθ' άν. : Τ' ἀνάμπαιγμα τοῦ κόσμου
ΑΚαρκαβίτσ. ἔνθ' άν. || Παροιμ. Τ' άνέμπαισμα τῆς 'ειτο-
νιᾶς άνεμπαίζει τὴν 'ειτονιᾶν (ἐπὶ τοῦ σκώπτοντος ἄλλον
δι' ἐλαττώματα, τὰ ὅποια καὶ ὁ ἴδιος ἔχει καὶ μάλιστα
μεγαλύτερα) Κάρπ. Ἐκατσαν τ' ἀναμπαίματα 'ς τοῖς στράτες
κὶ ἀναμπαίζουν (συνών. τῇ προηγουμ.) Μεγίστ. Συνών.
ἀναγέλασμα 2, ἀναγέλαστρον 1, ἀνάγελο 2, περιγέ-
λασμα, περιγέλως, περιπαιγμα.

